

Det ofattbara, hoppfulla.

En del saker är helt obegripliga eller kanske ska man säga *ofattbara*. Hur ska man annars förklara det som händer runt omkring oss. Ingen av oss, undantaget några personer på MSB (Myndigheten för Samhällsskydd och Beredskap) hade kunnat tänka sig att en sjukdom skulle lamslå hela världen inom ett par månader. Det har säkert talats om detta i en del krishanterings-simuleringar men att det verkligen skulle hända är nog ofattbart även för experterna.

Jag tror att vi så smått försöker förstå det ofattbara genom att låta det sippra in i oss lite då och då. Några av oss är förstås redan drabbade av sjukdomen och alla är mer eller mindre drabbade av dess följder. Kanske är det svårbegripligt för att krisen liksom kommer smygande. Vi ser inte katastrofen som man gör vid en naturkatastrof eller i ett krig och jag har personligen lite svårt att begripa, svårt att fatta vad som händer.

Jag tror att det var på samma sätt för de människor som den första påsken upptäckte den tomma graven. Det var inte lätt för dem att förstå. Det var inte lättare att övertyga dem som inte hade sett den tomma graven. Snabbt uppstod konspirationsteorier och alternativa förklaringar. Att sprida sanningen och budskapet om att livet segrat över döden var inte lätt ens i biblisk tid. Då som nu kämpade man mot desinformation.

Den kristna berättelsen om påsken är en ofattbar historia. Den går liksom på tvärs med det som vi håller för sant men den berättas fortfarande 2 000 år senare. Den är full av märkliga händelser och den är bitvis ofattbar, men dess grundläggande och helt konsekventa budskap är att livet segrar genom hopplöshet och död. Trots ångest och övergivenhet så sipprar ljuset fram i mörkret.

Runt omkring mig så ser jag påsk-tecken även under den pågående pandemin. Dels i den förnyelse som varje år sker i naturen men också i de osjälviska gärningar som människor gör mot varandra. Det är allt från handlingshjälp till att skapa möjligheter att mötas på nya sätt med hjälp av tekniska lösningar och en slags allmän ”hygglighet” som jag anar människor emellan.

I Matteusevangeliets (Matt 28:1-20) version av påskdagens berättelse så ekar några formuleringar mot mig. Dels ängelns lugnande ord till de förtvivalade kvinnorna som upptäcker den tomma graven ”Var inte rädda!” Då som nu är kanske rädslan det farligaste för oss. Varsamhet, respekt och försiktighet är att föredra framför rädsla. Är vi rädda blir vi ofta

också egoistiska och ogina men där tror jag ändå att vi har lyckats i vår krishantering. Vi är inte rädda. Vi hjälper varandra och vi söker lösningar.

Den andra formuleringen hos Matteus är Guds löfte: ”Jag är med er alla dagar till tidens slut”. Det är löftet som ges oss i dopet. Hur det än går för oss i livet så lovar Gud att finnas med. I svårigheter och i glädje, i hopplöshet och i dagar av framgång.

Var inte rädda! Jag är med er!

Det är ofattbart, det är hoppfullt!

Lars Frisk, teologistuderande IT-tekniker

epost: lars.frisk@svenskakyrkan.se